

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 52

27. prosince 2020

Cena: 8 Kč

Škola základ života

Škola základ života je název kultovní filmové komedie Martina Friče a toto konstatování bezpochyby platí a platilo vždy, tedy alespoň od doby, kdy existovaly vzdělávací instituce typu škola. Zdůvodňují si tak i skutečnost, že právě návrat žáků do škol byl v popředí nedávných rozvolňovacích opatření nejen v naší republice. Byl v popředí natolik, že předcházeli i otevření obchodů a služeb, kulturních a řady dalších zařízení.

Celá škála argumentů hovořila pro návrat studentů do škol. To nepochybně. Byly zde ztížené podmínky pro výklad látky, řada rodičů to vůbec neměla jednoduché. Ale na druhou stranu považme, že čas strávený mimo školu nemusel vyjít vniveč. Především pak pro vysokoškolské studenty. Důkazem toho jsou i minulý časy, kdy lidé prošli podobnými zkušenostmi, ba přímo tragédiemi. V 17. století využil nedobrovolných prázdnin nikdo neméně slavný než Izák Newton, jenž v době morové epidemie (1665 - 1667) přišel na známý zákon gravitace, dále na tzv. diferenciální počet a přišel i na kloub různým optickým jevům. Je pravděpodobné, že se ta věc s gravitací neodehrála přímo tak, jak nám ji dnes líčí příběh vyprávějící o tom, jak Izák ležel pod jabloní a na hlavu mu spadlo jablko. Nicméně možná ho padající jablko přinejmenším inspirovala a co je jisté a pro nás v této úvaze podstatné, je, že to bylo v době prázdnin, kdy byla jeho univerzita v Cambridge zavřená a on se vrátil na rodný statek. A po dvou letech těchto prázdnin, v roce 1667 (ano, skutečně celé dva roky prázdnin!), pak rovnou získal stálé místo na Trinity College. Proč to říkám?

Abych připomněla, že záleží jen a jen na nás, jak čas, ten nadmíru vzácný Boží dar, prožijeme. Můžeme ho jen tak „proflákat“, ale vždycky ho můžeme také využít k něčemu dobrému. Zkrátka, každý má své Lambarené, s otevřeným polem působnosti a nekonečnou škálou možností, jak být sobě i druhým užitečný...

KB

Hospodin, ktorý vie piecť koláče

Poslali ma do Sekierskej doliny, to je pri Zvolene. Babička poprosila o predvianočnú spoveď. Vychádzal som z mestskej časti a vchádzal do tmavej Sekierskej doliny. Bolo to asi 5 km v tmavom lese. Na kopci stála drevenica so skromným svetielkom. Obuté som mal poltopánky a tam po kolená snehu. A teraz čo? Nenapadlo ma to. A tak som sa brodil do kopca ku chalúpke. Zabúchal som jemne. Po chvíli otvorila zhrbená stará žena, vyzerala ako z rozprávky. Previedla ma dlhou chladnou chodbou a vošli sme do krásnej malej útulnej a vyhriatej izby. Nevedel som sa vynadávať. Drevenica ako zo starých filmov, šporák, v ktorom praskalo drevo, vôňa lipového čaju. Zo stropu visela vetvička ihličnatého stromu a na ňom zavesené sušené jablká, hrušky a pozlátky. Na stole skromný betlehem, vedľa modlitebná knižka a tanier s čerstvo napečenými koláčmi. Prišiel som ako do iného sveta. Pomodlili sme sa, žena sa vyspovedala a rozprávali sme sa. Pozeral som sa na ňu ako na niečo tak pekné. Na tvári mala hlboké vrásky, spod šatky trčali sivé až biele vlasy. Bolo vidno, že toho veľa zažila a napriek všetkému rozprávala, ako keby bola najbohatším a najšťastnejším človekom na zemi. Rozprávala o svojom živote, ako bolo za vojny, ako pomáhali partizánom, ako nemali čo jesť.

Ale tiež, a to bolo to podstatné pre ňu, mi rozprávala o Pánu Bohu. S hlbokou vierou a vďačnosťou a so slzami v očiach mi opisovala život na samote. Vychovala sedem detí, muž padol za vojny. Napriek tomu kráčala. Zrazu sa pozrela do mojich očí a povedala so všetkou skromnosťou a láskavosťou, viete, kto mi dával silu? Pán Boh! Bol s nami, keď sme nemali čo jesť, keď sa strieľalo, keď mi zomrel manžel. Boh mi dával silu, vždy tu bol a ja viem, že je tu s nami. Sedel som tam ako prikovaný. Nohy mi pomaly obschli a vedel som, že sa budem musieť pomaly rozlúčiť. Musel som sa ponúknuť koláčom (bol rozprávkový). Schádzal som dolu kopcom a v tichu a tme som rozmýšľal nad tým, čo som zažil. V spätnom zrkadle sa svetielko z domčeka zmenšovalo až zmizlo. V ten večer som sedel na fare pri sviečke a ďakoval som Pánovi za to, že je s nami. V jeho prítomnosti má všetko iný význam. V jeho svetle je všetko tak krásne a zmysluplné. Opakoval som si neustále v mysli: „narodil sa a stal človekom“ tak blízko nás. „Boh v nás a my v Bohu“. Nevie, ale vypadla mi slza z vďačnosti. Na kaplánke sme si nedávali darčeky (nebol na to čas). No ja som dostal darček, teda dar. Stretol som Boha, mal šedivé vlasy a vedel piecť skvelé koláče.

R. Mišura

Vánoční stromeček na tisíc způsobů

Jaký je váš letošní vánoční stromeček? Vysoká jedlička? Košatá borovička? Malý smrček v květináči? Máte místo stromku živého stromek plativý? Nebo vám vánoční atmosféru navozují čerstvé větvičky?

Možností pro výběr vánočních stromků je nespočet. Každý může vybírat podle svého vkusu, finančních možností nebo i přesvědčení. Osobně si s výběrem stromku dávám každý rok více a více práce. Ne kvůli tomu, že bych potřebovala, aby byl naprosto dokonalý – vzrostlý, rovný, aby měl všechny větve na tom správném místě, ale naopak, aby má volba byla co nejrozumnější vůči přírodě. Již jsem vyzkoušela nejrůznější možnosti. Pořizovala jsem stromky v květináči nebo jsem například kupovala stromky, které obchodníkům zbyly, protože byly příliš nepěkné, suché, s netradičními tvary, takové, které si už nikdo nechtěl koupit. Pro mě ale byly krásné.

Přiznám se, že si z mého netradičního počínání dělá stále více lidí z mého okolí legraci. Dávají svým stromečkům vtipné přezdívky, například podle toho, komu ze slav-

ných osobností se podobají. Každý rok mám doma naprostý originál! Letos jsem opět udělala netradiční krok. Koupila jsem takzvaný Stromeček s budoucností. Jedná se o stromky, které v žádném případě neodpovídají normám „krásy“. Mám tedy malou jedličku, kterou je možné po Vánocích zasadit na zahradu, do většího květináče či do lesa v rámci společného sázení – pokud o stromeček bude postaráno podle návodu, který člověk při koupi získá, může z něj jednou vyrůst krásný a zdravý strom. Jak s tímto stromečkem kupující naloží je tedy jen na něm. Já se přikláním k sázení do lesa, protože pak nebude vánoční stromek dělat radost jedny vánoce, ale bude prospěšný pro celé další generace. JH

A jaké jsou vaše vánoční příběhy? Jak prožíváte letošní netradiční svátky a co očekáváte od příštího roku? Napište nám do redakce.

Chanuka 5781 - svátek naděje a zázraku

Hnutí Chabad je patrně nejrozšířenější a nejviditelnější chasidské společenství. Svá centra má v zemích celého světa a od roku 1996 působí také v Praze. Jednou z charakteristik chabadského hnutí je jakási misie mezi „vlažnými“ židy, tedy mezi lidmi židovského původu, kteří na své kořeny zapomněli, nebo o nich ani nevědí a nežijí náboženským životem podle pravidel halachy (židovského náboženského práva). Také proto se snaží být chabadští rabíni a chabadská

společenství otevřená, přístupná lidem z okolí, působit viditelně a neuzavírat se případným zájemcům. Do této snahy zapadá i veřejné rozsvěcení obří chanukije (osmiramenného svícnu) o svátku Chanuka – tzv. svátku světel, který připadá na prosinec, obvykle do období adventu nebo okolo Vánoc. Tuto činnost pak ještě umocňuje fakt, že podle židovské tradice by se měla Chanuka, svátek zázraku oleje, který vydržel hořet v Chrámu po osm dní, slavít veřejně. Proto

bývá také chanukije v židovských domácnostech obvykle umístěna na okno, případně jiné dobře viditelné místo.

S tradicí veřejného rozsvěcení chanukije začal Manis Barash, rabín pražské chabadské synagogy Ahavat Josef, již ve druhém roce svého působení v České republice. Od roku 2001 pak už tradičně obří chanukový svícen zaujímá své místo na veřejném prostranství před Rudolfínem a k jeho rozsvěcení,

Dokončení na str. 4

Psali jsme před sto lety

Veřejná zpověď a přijímání pod obojí všech příslušníků čl. národní církve koná se na Nový rok v bývalé školní kapli na Smíchově v ulici Smetanově po slavné, zpívané mši sv. o 9. hod. dop., kde budou dodatečně poděleni moukou starí a zchudlí členové ČČS a ony dívky, jež vánoční nadílku nedostaly.

Český zápas č. 47, 31. 12. 1920, s. 7

Slova do prázdna

Pražské jaro 2020. Brodím se prázdným velkoměstem, zasaženým neviditelným nepřítelem, koronavirem SARS-CoV-2. Ulice nákazou ztichly, nikdo v nich nemluví, jen beton a kámen. „Kde jsi kdo z opuštěných?“ brblám si. V ozvěně kroků je šedá nudná, bílá zvětšila prostor. Černá co byla zjevena, musí se znovu spatřit. Stále týž pohled zevnitř, co přinutí zastavit. Korzo zlověstně mlčí, uzavřené do sebe. Dva policisté-pochůzkáři s obličejí skrytými za černými rouškami, aby naplnili zákon, mechanicky zkouší kliky dveří zamčených hospod a krámů. Spotřební kolotoč zpomaluje, lidé přestávají nakupovat zbytečné věci, manipulátoři znejistějí. Scéna jako vystřižená ze sci-fi filmu, zobrazující Prahu po výbuchu neutronové bomby.

Jdu zachmuřeným časem, na němž málokomu záleží. Ledacos mne napadá na poutní cestě vylidněnou Prahou. Jakýsi kámen, možná meteorit z vesmíru, leží milovanému městu na srdci. Zosobňuje ho vertikála kříže, protnutá ranami hřebů až na samu dřevě lidsví. Mysticky se zde protíná kříž pražských kostelů, Panny Marie a sv. Karla Velikého na Karlově, kostela na Slupi, Emauzského kláštera a kostela sv. Kateřiny Alexandrijské v Kateřinské ulici. Fotím panoráma Hradčan. Staroměstský orloj, jediný na světě, ukazuje babylonský i staročeský čas. Nade mnou hvězdné nebe a ve mně mravní zákon.

Hledám ztracenou řeč, zhmotnělý lucidní sen. Vltavou protéká opuštěný svět. Hučící splav na Smetanově nábřeží odnáší obrazy malostranských restaurací i s předzahradkami. Ve Werichově vile opuštěné píáno z osvobozeného divadla hraje písň Jaroslava Ježka. „Při troše smůly mít štěstí v neštěstí jako císařův pekař a Pekařův císař,

jednou nahoře, podruhé dole,“ říkám si. „Žítí je rapsodie s replikou Golema.“ Nedaleko vily potkávám Vladimíra Holana. Bydlel v tusculu a psal hlubinné básně na noční hlídce srdce. „Netísňen neproplyneš z osudu do osudu,“ zní mi v uších. Pamatuji si, že ta věta pochází z jeho italské cesty.

„Člověk je zranitelný, čas mimochodně upozorňuje, že jsme součástí přírody,“ připomíná alter ego. Nad Kampou se vznášejí raci chechtají, mají zimní šat, kromě tmavé skvrny za okem i tmavý pruh na ocasu. Z Mostecké věže zaznívá hudba. Pod věží dívka, spící médium, na bambusové tyči drží kouzelníka, sedícího jen tak ve vzduchu. „Fake news šum,“ hajkuje osiřelý hlas, „znáš všechny obyvatele archy světa?“ Slova v zavírovaném playbacku myslí víří a jejich geny mlčí. Přemítání nad hlubinami absolutna. „Cesta ke kořenům bolesti v synkopách víry, štěstí a krásy? Existence člověka znehybněná ve vlně pravděpodobnosti?“ ptám se svého staršího Já. „Jak rád bych teď bydlel v Bollingenské věži Carla Gustava Junga!“

Den se chýlí ke konci „Zavineš se do ticha a ustrneš v počítčích božské komedie, čas sám o sobě neplyne,“ mlčky se otáčím za hlasem. „Svět se dostal do umělého spánku. Jde spíše o uměle navozené kóma, v němž organismus neprochází fázemi spánku jako po normálním usnutí. Je udržován ve stavu nevědomí, kdy se snižují metabolické nároky a stačí mu k provozu menší množství kyslíku. Nepoškozené tkáně a i ty poškozené budou mít později lepší start pro regeneraci.“ Uprostřed dinosauřího snu zeje zkamenělý čas. Míjím reklamy na všechny možné zbytečnosti.

Patogen dobývá prostor, tajemný, neviditelný hybatel světa. Obalený

drobnými kapěnkami, vznikajícími když nemocný dýchá, mluví, kašle nebo kýchá. Koronaviry přejmenovávám po čínské a italské anabázi na „koroner viry“. Hranice mezi živým a neživým je pod elektronovým mikroskopem mnohem užší, než se donedávna zdálo. Původce nemoci covid-19 je neživý. K replikaci potřebuje buňky těla. Částice viru vyhledá hostitelskou buňku, zachytí se na povrchu a pronikne dovnitř. Ovládne buňku a využívá její látkovou výměnu k pomnožení. Když vytvoří dostatečné množství kopií, buňka zahyne. Praskne jí membrána a stovky částic viru proniknou do tkání těla, aby vyhledaly nové hostitelské buňky.

Tvrzení o nepoznatelnosti prvního kroku viru nemohu přijmout. Psychodrama covidu-19 neexistuje bez účasti pozorovatele. V nemocnici Na Františku zemřel zákeřnou zbraní SARS-CoV-2 konkrétní muž. Bratranec mojí matky z tvrdé karantény odešel bez posledního rozloučení. Celá generace předků je jeho smrtí v nenávratnu. Byl zdrav, pouze budík mu hlídal srdce. V potápějícím se světě holé žití zebe. „Kdo je režisérem hororového děje, ve kterém neviditelné viry proměňují lidi v mutanty?“ ptám se. „Osamělost mezi lidmi je mentální zeď, strach ze včerejšího dne. Jak přežít tuhle podivnou dobu?“

Obracím se za ozvěnou svých slov. „Trosečníku, zvedni ruku a zamávej životu, pohni vesmírem!“ volám. Jenže prostor mezi domy zůstává znehybněn. Exponenciální prnutí zmítá kontinenty a hřchy člověka ulpívají na předmětech světa. Prostor pohlcuje amnézie, pozorovaný svět se stává paleotorzem, s pocitem prázdnoty se mozek zavírá do karantény. „Zemská tíže smluvně váže, nechci prelud, raději bych odpul s Noem,“ sděluji digitálním sítím. „Drží symbiózu člověka a přírody odpuzující síla agrese?“ bloguje pan Zababa, úředník navrativší se z Bruselu. V globálním světě se na tabuizaci umírá a pro peníze pléduje. Snadno se uvěří, že hra čísel je či není lež. „Pochopí bruselský ouřada, že mi hrud' svírá tiseň

silnější než angína pectoris?“ Wuchanské „koroner viry“ útočí na lidskou svobodu. Chci zpět ztrácející se iluze, světlo v srdci s expozicí krásy, tep, dech, chůzi, tělesné štávy, nepředmětné myšlení, radost, pláč, hněv i milování v beztížném stavu. „Necht' na sebe WHO vezme odpovědnost za šíření nákazy,“ doporučuje na instagramu profesor Arthur Alter. „Mohu či nemohu opět onemocnět, jakou nový vir zanechává imunitu?“ ptá se mne pendler z česko-rakouské milenecké dvojice. Na jeho dotaz v té chvíli neznám odpověď. „Slunce, donátor energie

Foto: Josefina Hudcová

pro fotosyntézu, je symbolem covidové pandemie,“ píše fake news. „Raghupati raghav raja ram,“ drhne jazyk v hrdle. „Sickness behaviour,“ rý-mou se čistím? Za bolesti v krku stojí rozšířená cévy. „Snad nejsem a nebudu nakažen,“ nalévám po douškách optimismu ve virtuální ordinaci.

Globální orloj má mezičas, v němž vnitřním zrakem hledáme sebe. „Stal jsem se v pokročilejším věku hodinovým tatínkem a moje choť dámou svatby a posléze i hodinovou maminkou. V rozvolňované době se strojí svatba v evangelickém kostele. Jenže ouvej, zralým svatebčanům schází živí rodiče,“ píše mi přítel. „Možná, že vznikne filmová scéna hodná Sladkého života Federica Felliniho,“ odpovídám. „Zázraky se holt dějí na počkání. Aspoň na hodinu. Fellini by měl dorazit ze záhroby

a ocenit ženin klobouk. Na ty si potpěll!“ poznamenává přítel.

„Svět je takovej jakěj je, makovej, oškľivej i krásnej, strmé mrakodrapy Himaláji a taky je neviditelně kvantovej – a kdovípak ještě jakěj!“ ulevuji si. Pro zákulisní hráče světového pokeru, jichž se to netýká, poučení neexistuje. Jen pohádky do médií. Vnímají to, co je takzvaně zjevné, ale bez povšimnutí nechávají, co není. Přesto „co není“ má stejnou důležitost jako „co je“. Bratranec lékař-koroner, dříve záchranář, ohledává lidi bez domova. Nové viry pod mikroskopickým zvětšením připomínají sluneční koronu. Z lipidového obalu mikroorganismu vyčnívají paličkovité výběžky jako zářící paprsky.

„Žijeme – nežijeme?“ přší nekonečné dotazy z internetové ordinace. „Mysl ví, co neví a neví, co ví,“ odpovídám na emaily. „Noste roušky, chovejte se bezdotykově. Svět ztratil ukotvení, domov se stává anonymním.“ Děti vidí děj konkrétněji. „Sud kulatý, rys tu pije, tu je kára, ten to ryje,“ shrnuje školák Honza získané vědomosti. Tekutá doba, svět hranatý, zkarikovaná fakta, metapřavda. Pan XY pod pseudonymem „Nero z Itálie“ posílá internetovou zápalku: „Chceš spatřit zblízka entropii vesmíru, stát se božskou částicí?“ Smysly se prolínají, tóny se mění v barvy a barvy v hlásky. Čas pulzuje. Přichází z tajemných míst, odkud se člověk nevrací.

Restartují přehlčený počítač. Mísí se v něm covidová přítomnost, otevírající okna do minulosti a budoucnosti. V roztaženém čase prostorová pozorování závisí na pohybu pozorovatele. Nebojím se viru, ale nemohu vyloučit, že uprostřed nemocných covidem-19 sám neonemocním. Praha ale není Wu-Chan, ani Londýn či New York. Prý díky známému epidemiologovi. „A kdyby přece?

Předzvěst konce vesmíru či zkouška ohněm? Život jako proměnné srdce v globálním prostoru?“

Bohumil Ždichynec

Dokončení povídky příště

Z kazatelského plánu

První neděle po Vánocích

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách!

(Žalm 128,1)

První čtení z Písma: Izajáš 61,1-4.8-11

Tužby

2. Abychom ve svých rodinách Boží lásku předávali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom v církvi náš duchovní domov nacházeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, jako jsi ochraňoval život dítěte Ježíše, chraň i nás a všechny potřebné, neboť na vlastní síly se nemůžeme spoléhat. Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Galatským 4,4-7

Evangelium: Lukáš 2,22-40

Verše k obětování: Žalm 31,15-16

Verš k požehnání: Lukáš 2,30-32

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, tvůj milovaný Syn sdílel v Nazaretu život lidské rodiny. Pomoz nám, ať v církvi žijeme jako jedna rodina tvých dětí, sjednocení společnou vírou! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 212, 218, 223, 318, 210

Nad Písmem

Vánoce pana Izajáše (post festum) (Izajáš 61)

Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mne pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroutěných srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně, potěšit všechny truchlící, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. (Iz 61,1-3)

Prosím vás, jakýpak pan Izajáš? A co ten mohl o našich Vánocích vědět? Vždyť je to jen šifra jednoduše shrnující název i zaměření onoho souboru prorockých výroků překrývajících období několika staletí, a právě ve své zkratce už po několik staletí, ba tisíciletí hlásající jasnou zprávu, že Hospodin

je spása. Tak tomu bylo, je a odjakživa bude!

Boží služebník přišel a přichází, aby nesl radostnou zvěst pokorným! Aby obvázal rány! Vyhlásit zajatcům svobodu, potěšit truchlící... Závoj chvály místo ducha beznaděje! Vše potřebné je vyřčeno. Co víc si dnes můžeme přát a jaká jiná lepší přání bychom dnes mohli mít? Narodil od bařtipánů – ti už v současnosti a ani po mnoho před-

chozích staletí, ba ani v budoucnosti nic takového slyšet a číst nepotřebují. (Vše potřebné si svou genialitou zajistili přece sami). Jsou miliardy pokorných, miliardy potřebných, miliardy vězňů, miliardy pod tíhou ducha beznaděje, jimž je toto evangelium určeno. Nastává změna. Ano, už nastala. Přece Hospodin je naše spása. Amen.

Pavel Sikora

Děkujeme, Bože, že jsi nás v tuto chvíli znovu pozval do svého společenství.

Že jsme mohli nahlédnout do tvých výšin.

Oproštění od hroudy pozemskosti jsme se mohli na okamžik vyhřívat v letním paprsku tvé přízně.

Prosíme, ved' nás tou cestou,

kudy je nám se brát spolu se všemi našimi souputníky.

Chanuka 5781 ...

Dokončení ze str. 1
obvykle na první den osmidenního svátku Chanuka, je pořádána veřejná slavnost.

Letošní rok nebyl výjimkou a ani pandemie koronaviru, která už téměř rok sužuje celý svět, tuto tradici nepřerušila. Přes to však bylo letošní zažehnutí prvního chanukového světla ve čtvrtek 10. prosince večer v mnoha ohledech jiné a okolnosti současné situace nešly opominout. Ačkoli je Chanuka radostným svátkem, první rabínova slova patřila památce zesnulých a celé shromáždění bylo zahájeno minutou ticha za 9 tisíc obětí koronaviru v České republice.

Jako vždy se události zúčastnily osobnosti a zástupci české vlády nebo hlavního města Prahy. Chybět nemohl samozřejmě ani velvyslanec Státu Izrael v České republice, jeho excelence Daniel Meron. Ten

ve svém proslovu zmínil zázrak, za který považuje očkování proti viru COVID-19, jež má být v Izraeli zahájeno právě v těchto dnech. Váženým hostem byl však zcela výjimečně také MUDr. David Felzl, ředitel Všeobecné fakultní nemocnice v Praze. Právě tato nemocnice obdržela v uplynulých dnech od pražského chabadského centra Maharal pomoc a děkované balíčky pro své zaměstnance. Dr. Felzl byl poctěn zapálením pomocného světla na devátém rameni svícnu (tzv. šamaš). Světlo k prvnímu dni Chanuky pak zapálil rabín Barash, který také spolu se svým malým synem přednesl předepsaná požehnání. Chasidská a jiná ultraortodoxní židovská společenství zastoupená převážně v Izraeli a USA jsou známa svým vesměs přezíravým postojem k nebezpečí nákazy koronavirem, a především k protiepidemickým nařízením. Poněkud v kon-

trastu s tím stojí akce pražských chabadských chasidů, která proběhla v centru Prahy zcela poklidně, za účasti menšího množství osob v rozestupech a s rouškami, zabezpečená již preventivně rozdělením prostranství do sektorů pro omezený počet osob a odehrávající se zcela podle platných vládních opatření. Každý rok doprovází toto veřejné rozsvícení veselé oslavy s tancem a hudbou, které pak obvykle pokračují až do noci v chabadském centru Maharal. Letos však celá akce netrvala déle než půl hodiny a po jejím skončení se lidé rozešli zpět do svých domovů. Veřejné rozsvícení chanukije v Praze se odehrálo v duchu neutuchající naděje v brzký konec epidemie a s respektem k lidem stojícím v první linii boje proti ní.

Ráchel Polohová
Zdroj: info.dingir.cz

Připomínka tří půlkulatých výročí

V adventním čase tohoto roku 2020 si sestry a bratři v Liberci připomněli tři „půlkulatá“ výročí. Již devadesát pět let uplynulo od vzniku náboženské obce Církve československé v Liberci, sedmdesát pět let to je, kdy náboženská obec po předchozích letitých peripetiích získala trvalé sídlo, dům na náměstí Českých bratří, a zároveň uplynulo dvacet pět let od ukončené nákladné rekonstrukce tohoto více než tři sta let starého domu a vysvěcení nové modlitebny patriarchou br. Josefem Špakem. (S.K.)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Simeon a Anna

Určete, které z následujících vět jsou pravdivé a které ne a získáte písmenka do tajenky. Správnou odpověď najdete v textu Lukáš 2,22-40.

Josef s Marií přinesli dítě Ježíše do Jeruzaléma.

Podle zákona měli přinést oběť Hospodinu.

Tou obětí byl tradičně beránek.

V chrámu potkali zbožného muže, který se jmenoval Zachariáš.

Bylo mu předpovězeno, že nezemře, dokud neuvidí Mesiáše.

Ten muž jej rozpoznal v malém Ježíši.

Ježíšovy rodiče to nijak nepřekvapilo.

Žila zde i prorokyně Anna, dcera Fanuelova.

Byla již stará a nedávno ovdověla.

Také ona rozpoznala výjimečnost dítěte Ježíše.

ANO (R) NE (P)
ANO (O) NE (A)
ANO (Š) NE (D)
ANO (T) NE (I)
ANO (N) NE (E)
ANO (Y) NE (M)
ANO (O) NE (P)
ANO (Á) NE (K)
ANO (L) NE (N)
ANO (Ě) NE (Y)

(Řešení z č. 50: Duch svatý.)

Jana Krajčířiková

Z ekumeny

VÁNOČNÍ POSELSTVÍ 2020 SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ PŘINÁŠÍ „KŘEHKOU NADĚJI“ A „VZDUCH PRODCHNUTÝ HLASY ANDEŮ“

Ve speciálním vánočním poselství, k němuž je přiložena pohlednice, obrázky ze sociálních médií a video, se prozatímní generální tajemník SRC, rev. Prof. Dr. Ioan Sauca zamýšlí nad strachem, zoufalstvím, nadějí a radostí.

„Dítě v jeslích je ve své zranitelnosti obrazem křehké naděje, začátkem nového příběhu, který vyvrcholí darem života a spásy skrze smrt a vzkříšení Ježíše Krista,“ píše. „Existovalo a dosud existuje mnoho důvodů ke strachu a životu v zoufalství.“

V nejtěžších obdobích dějin nacházeli křesťané během vánočního času zas a znovu útěchu a naději, pokračuje.

„Oslava Vánoc v kostelích i rodinách bude letos narušena fyzickým distancováním a dalšími restriktivními opatřeními vyvolanými naší snahou navzájem se chránit před koronavirem“ ... „Po celém světě budou lidé truchlit pro mnohé zesnulé a budou vyjadřovat svůj vděk těm, kdo s velkou obětavostí a odvahou pečují o nemocné.“

Pandemie všude narušila sociální strukturu, násilí a války pokračují, zamýšlí se Sauca. „Dokonce i za těchto okolností jsou ve vzduchu slyšet hlasy andělů oznamující s velkou radostí narození Krista,“ píše. „Jako křesťané spatřujeme v této jedinečné události, narození malého Ježíše v odlehle vesnici na okraji Římské říše, křehké začátky našeho vlastního vykoupení.“

Sauca také ve své modlitbě vyzdvihuje členy a vedení církve SRC a všechny lidi na zemi. „Ve světě bolesti a smrti nám událost Vánoc dovoluje nalézt útěchu, pozvednout hlavy v naději a skrze hlubokou víru v narození Ježíše letmo spatřit triumf života a lásky,“ uzavírá. „To je pro všechny lidi dobrá zpráva naplněná velkou radostí.“

SVĚTOVÁ RADA CÍRKVÍ NALÉHÁ NA UNESCO, ABY OCHRÁNILO NÁBOŽENSKÉ A KULTURNÍ PAMÁTKY

V NÁHORNĚKARABAŠSKÉM ARCACHU

V dopise generální ředitelce UNESCO Audrey Azoulayové z 23. listopadu vyzývá prozatímní generální tajemník SRC Rev. Prof. Dr. Ioan Sauca k ochraně náboženských a kulturních památek v oblasti Arcachu v Náhorním Karabachu.

„Naše obavy o náboženské a kulturní dědictví této oblasti, zvláště v místech, která jsou nyní pod ázerbajdžánskou kontrolou, výrazně vzrostly kvůli opakovanému ostřelování šušské katedrály Krista Spasitele, ke kterému došlo 8. října, a zejména kvůli četným zprávám o dalších znesvěceních z poslední doby,“ píše Sauca. „V oblasti náhorněkarabašského Arcachu je odhadem na 4000 historických, náboženských a kulturních památek – nyní pod ázerbajdžánskou kontrolou – a každá z nich reprezentuje významný duchovní a kulturní odkaz. Ztráta tohoto dědictví by byla nenahraditelnou ztrátou pro celé lidstvo,“ pokračuje Sauca. „Proto naléhavě žádáme UNESCO, aby přijalo veškerá možná a náležitá opatření k ochraně těchto památek na postižených územích...“ „V tomto kontextu vítáme návrh na přípravnou misi do této oblasti za účelem sestavení soupisu nejvýznamnějších kulturních statků coby nezbytného předpokladu pro efektivní ochranu dědictví regionu.“

Mezi více než 350 členských církví Světové rady církví patří i Arménská apoštolská církev (sídlo katolíkose je Svatý Stolec Ečmiadzin) a Arménská apoštolská církev (se Svatým Stolcem v Kilikiji).

Dopis navazuje na prohlášení výkonného výboru SRC přijaté již dříve v listopadu, které vyzývá k respektu ke svatým místům a kulturnímu dědictví náhorněkarabašského Arcachu a apeluje na UNESCO, aby přijalo veškerá možná a náležitá opatření na ochranu těchto míst.

Připravila Kateřina Vítková
zdroj: www.oikoumene.org

Autor kresby: Tomáš Altman

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321 Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

